

Si mireu el Calendari hi trobareu Sant Hilari.

És una Vila encisera, amb una gent falagüera.

L'església amb el campanar ens conviden a pregar.

En una tomba seriosa un Gurb en la pau reposa.

Domina aquesta terra el Castell Vell de Solterra.

Legendes n'hi ha... a desdir, són relíquies de l'ahir.

Es la Plaça Gravalosa, molt bonica i espaiosa.

El Casal d'avis "Can Blat" un gaudi per la tercera edat.

El diumenge és arribat bona festa i bon mercat.

En Jaumet del Habiol era de la sed consol.

Guarint va la Font Picant a un i altre visitant.

Treu les pedres dels ronyons i neteja els seus reconcs.

L'aigua de la Font-Vella és arreu del món estrella.

Les de Font d'or i Ciré són de la gola un plaer.

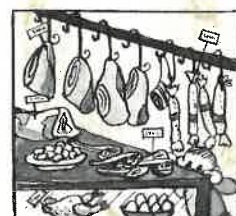
La Font del Ferro guareix els ulls, l'anèmia i el mareig.

La Font del Pic i els anissos fan als visitants teliços.

Butifarra, trago i pa, fan de molt bon esperar.

La carn, pèril i greixons a Sant Hilari, que bons!

Un obsequi per tornar-hi els dolços de Sant Hilari.

Hotels i hostals a desdir per el bon menjar gaudir.

Si coneixeu els indrets, trobareu força bolets.

Rujar al Pla de les Arenes ens allibera les penes.

Del Subirà, les muntanyes hi maduren les castanyes.

Espinelles, el Coll i Joanet, tres excursions a cada indret.

Entre roques s'hi amaga el Nen Jesús de Praga.

FESTA MAJOR

27-28-29-30 i 31 D'A

SLPC. Biblioteca St. Hilari Sacalm.

1358229983

Cups de despatx a despatx fins el premi aconseguir.

1982

SANT HILARI SACALM

Si coses bones cerqueu ací dalt les trobareu.

És la Verge del Pedró una flor feta oració.

Per Setmana Santa la Passió dels hilarienecs tradició.

Recorden alguns vells la indústria dels rodells.

Quant la Pasqua ha arribat cants de joia han esclatat.

Els caps grossos i els gegants surten per les festes grans.

Els tres Reis de l'Orient porten coses a la gent.

Benvinguts a Sant Hilari, no us oblideu de tornar-hi.

EL CASAL

Hola amics! De nou arriba la nostra Festa Major que ens uneix a tots. Hem passat un any més, i a vosaltres ja no us falta tant per entrar com a jubilats al nostre Casal.

Crec que endevineu quina és la persona que busca contacte amb vosaltres. Sí, sí, sóc aquella velleta que ha vist com creixíeu i us fèieu homes i vull parlar-vos amb un llenguatge senzill, sense gramàtica, que així em comprendreu millor.

Crec que parlar d'un tema que ens interessi a tots, el millor és el del Casal. Quasi tots hem fet molt per ell, però encara que no és gaire valent, és novell, necessita caminadors, li hem de donar suport... xist! ...no protesteu, deixeu-me parlar. Encara ens manquen moltes coses, però tal vegada la que més convindria seria eixamplar o allargar la sala de festes; ens resulta petita i com que cada any aniran entrant nous jubilats, voldríem que s'hi sentissin ben acollits, que en els últims anys de vida que ens resten, tinguéssim un lloc per a descansar, on hi hagi pau, germanor i alegria. Allà tots som amics! També manca una perruqueria per a senyores, però abans de fer res, parlarem amb les perruqueres per a mirar si ens posem d'acord; no volem fer competències ni perjudicar ningú.

Avui en dia s'estan malversant molts diners, i és una llàstima que no s'esmercin en altres coses, quan tenim tant per a fer! Jo vull demanar-vos una cosa, no us diré pas que em feu tornar jove (i per cert que em convindria), ni demanaré res particularment per a mí. Demano per els vostres pares, mares, avis i àvies que tant us estimen i que tant han fet per a vosaltres i per la humanitat. Potser algú em dirà... que ho faci l'Ajuntament!

Jo estic segura que si es fa ens ajudaran, però no els ho podem pas carregar tot; prou han fet i segueixen fent. No ho sé pas del cert, però crec que el que segueixen pagant per el Casal durant l'any pot sobrepasar la xifra de cent mil pessetes anuals. Doncs, si a més de posar-lo a les nostres mans amb totes les obres fetes (que costaren molt), segueixen ajudant, crec que es mereixen el nostre agraïment. Gràcies, moltes gràcies benvolgut Sr. Rossell, batlle del nostre poble, i també les fem extensives als consellers, que junts formen el nostre magnífic Ajuntament. Que quedi ben clar, que *si volem un poble bonic i ben arranjat, tots hem d'ajudar*.

No vull demanar-vos diners, no, oi què us estranya?, no, no, això en tot cas ja arribarà. De moment vull arquitectes voluntaris, sense títol, que aportin suggerències, idees. Que... encara no has vingut mai al Casal? Què esperes, si és molt bonic?

No et desentenguis de les coses dels altres i menys de les que demà seran teves. Que no hi vindràs mai? Deixa que passin els anys que ja canviaràs de pensar.

Bé tornem als plànols. Les obres s'han de preparar amb temps i aquestes més perquè no són fàcils de fer. Molts no hi veuen cap inconvenient, jo n'hi veig molts i valdrà molt i per això demano que hi prengueu part. Siguem tots arquitectes, una miqueta d'un i un altre mica d'un altre estic segura que sortirà bé. Apa, mans a l'obra, vells i joves, agrupeu-se a l'entorn del Casal hi així ho farem millor!

Tu! que encara no has fet res per ell, prova de fer i sentiràs una gran satisfacció, tens una bona ocasió, no creguis que el que no ajuda i es desentén de tot i de tots sigui el que va més bé. Ah no!

Els cors nobles i de bona voluntat ajuden els vellets. La nostra infància i joventut va ésser de probresa i privacions, deixeu que ara disfrutem una miqueta, que anant molt bé en tenim per poc temps.

Confio en vosaltres, sé que no ens deixeu sols. Ja anirem tenint contacte.

Abans de cloure aquest senzill escrit em dirigeixo a tot el poble i als estiuejants que viuen temporades entre nosaltres, per a dir-los-hi gràcies, moltes gràcies per l'aportació que feren a benefici del Casal el dia 8 del present mes. Sou meravellosos! Gràcies a tots els qui ens han ajudat a fer el Casal i als que seguiu donant-li suport amb donatius o bé com a socis protectors.

Feliç Festa Major!

Amb afecte rebeu una abraçada d'una velleta de 84 anys que us estima de veritat.

Soledat Ridaura

NOTES DEL PATRONAT:

— Ens plau assabentar-vos que aquest CASAL MUNICIPAL DELS AVIS "CAN BLAT" ha quedat adherit a la xarxa d'Esplais de la Caixa de Pensions, la qual cosa comporta una important subvenció anyal que ha sigut aplicada des de l'any 1981 i que a més

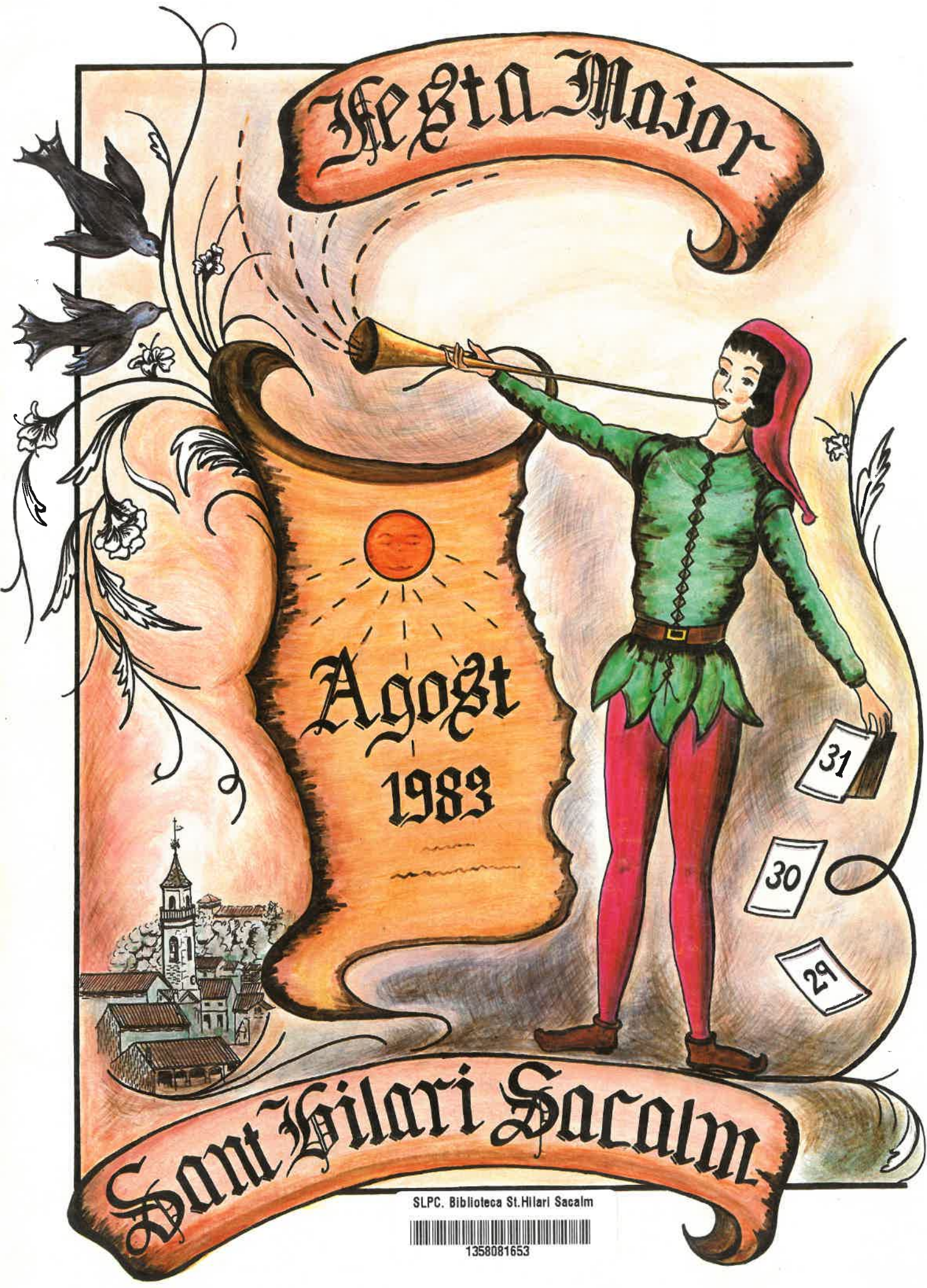

Rètol que hi ha a l'entrada del Casal.

Festa Major

Agost
1983

Sant Hilari Sacalm

SLPC. Biblioteca St. Hilari Sacalm

1358081653

PARLEM DEL CASAL DELS AVIS

El meu primer Déu vos guard és: Pau, unió i bona Festa Major!. Ja sé que sabeu qui us parla... sí, sí, sóc la mateixa, això vol dir que em coneixeu bé.

El passat any, en un jorn com el d'avui vàrem viure junts el somni de poder engrandir el Casal. Avui, gràcies al nostre benvolgut batlle En Xavier Rosell, crec que ja és realitat. Amb l'afany que sent en complaure'ns i millorar el nostre poble, cerca moltes vegades l'ajuda material de l'exterior, per no carregar massa la nostra economia, i aconseguir així una aportació, i amb una mica d'esforç per part nostre el podrem engrandir. Ell no ens demana res; primerament donem-li el nostre suport moral i ajude'm-lo a fer més formós i més net el nostre poble; tenim papereres, no tirem deixalles a terra; respectem els fanals i les fonts-brollador recentment instal·lades. Pares i Srs. professors ensenyeu a la mainada que estimin i cuidin el que és de tots. Ai, Ai!, perdoneu perquè m'allunyo del tema, no us pensésieu que cobro de l'Ajuntament, encara que vetllar pel poble és un deure de tothom. Sé que desitjeu que el Casal sigui digne del poble i de les persones que hi anireu entrant. L'engrandim per tal que tots hi tingueu cabuda.

Demano el vostre ajut, encara que direu que pidolem massa, però poseu-vos la mà al pit. El Casal és un lloc de distracció pels avis, és la segona llar i s'hi troben bé. Les Residències l'allunyen de la família i l'avi es sent abandonat; enyora la seva casa, els veïns, els records... oferim-los-hi un bon Casal. Quan, cap el tard en surten i han fet la seva partida, porten vida i alegria en el seu mirar, i un somriure als llavis. Van contents cap a casa, on trobaran el plat a taula, i una bona rebuda de fills i néts. Què bonic i coratjós és viure amb la família! Jo dic: gràcies per l'amor i respecte que sentiu per tots els vells, doncs encara que sempre hi han excepcions, la vila de Sant Hilari és un model, ja que cada família cuida dels seus avis, i ells amb la paga de la Seguritat Social i el vostre afecte, reben el premi de l'esforç i sacrifici que feren en la seva precària joventut. Treballaren amb el pic i la pala per ajudar al progrés i la comoditat de què avui vosaltres gaudiu. Ells us allargaren la mà per ensenyar-vos a caminar, vetllaren el vostre son al peu del bressol, i sofrien si estàveu malalts i el poc que tenien era per a vosaltres. I si penseu tot això, els negareu el vostre suport? No, no, això sí que no, perquè tots tenim coses dolentes, però en posseïm de molt bones; deixem que una vareta màgica desperti aquests nobles sentiments i aprofitem-los. Esperem que ens allargareu la mà i hi ha moltes maneres de fer-ho. No tot han d'ésser diners; tinc la certesa que complireu amb el vostre deure i junts fruïrem del benestar del Casal, el vostre, aquest Casal que construïm entre tots. Encara hi ha alguna persona que no ha fet res per ell; no crec que pugui estar gaire satisfeta i aquesta vegada esperem que tots hi col·laborareu. Sé que és un esforç però si repassem allò que malversem, si posem una miqueta el coll, podem estalviar petites quantitats, que juntes podran donar una bona empenta. El que donareu no serà llençat, serà com si a poc a poc construïssiu una nova llar. No sé si ho farem prou bé, doncs arreglant coses velles sempre surten obstacles. Malgastadors no ho som, però voldríem que les noves sales tinguéssin més llum, més vida, no aprofitant trastos vells, que ja ho som nosaltres. El nostre magnífic Ajuntament costejarà les obres, el Patronat i poble, hi posaran els mobles i tot val molt, però si ens ho proposem ho farem. La unió fa la força!

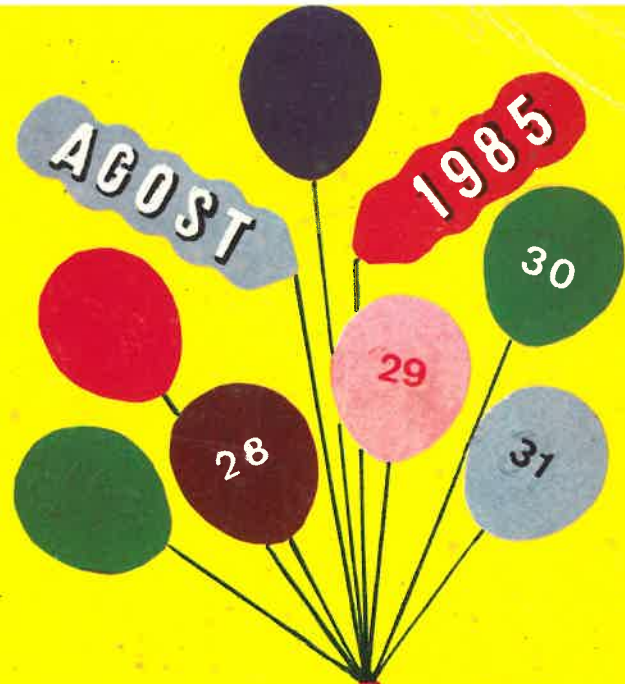
Des d'aquí us notifiquem que un jorn ens reunirem per parlar de l'Homenatge a la Vellesa, que és una festa on els avis disfrutem i no voldríem que es perdés, i en farem la millor festa de l'any: la Festa dels Avis. Serà coratjós i bonic que el poble homenatgi els seus pares, avis, amics i veïns. Mercès per el molt que heu fet i espero que fareu. Mercès també als estiuejants que visiten el Casal i que hi donen vida i alegria, i desitgem bon estiu i bon hivern a tots.

Us vol i us desitja molta felicitat, una velleta de 85 anys, membre del Patronat.

SOLEDAT RIDAURA

FESTA MAJOR

SANT HILARI SACALM

vila bussell's 85

XERRADA AMB ADOLESCENTS I JOVENETS

Feliç Festa Major !. Avui no parlarem pas massa de vells, nosaltres anem caminant pausadament el tram de camí que ens manca per arribar al moment de dir-vos, adéu !. La vida ja no té per nosaltres res que pugui enlluernar-nos; és una vida morta. El Mossèn a l'església va dir que quasi envejava la vellesa: ho diu perquè no hi ha arribat; no ens envegeu si disposem d'un bitllet o fem una excursió, creieu que res no té emoció per nosaltres (ja sé que ho va dir per a fer-nos contents) i ho estem, perquè materialment no hem de menester dels altres, al contrari, els avis encara reparteixen el que tenen amb els familiars. Viviu fruit del tresor de la vostra joventut, que és el millor de la vida; nosaltres quant teníem la vostra edat no teníem cotxe a la porta, ni un bitllet a la cartera i tot el camí el feiem a peu, però érem feliços. La joventut té vida, il·lusió, esperança, emoció; tens vitalitat, força, caus i t'aixeques i si ets vell t'han d'aixecar. Que formosa és la joventut !. Sapigueu-la viure, però amb seny; tu adolescent o jovenet, no et precipitis, no fugis abans d'hora del niu, de la teva llar; en els teus pares tens un bon puntal, escolta'ls, ells són els qui més t'estimen. No esteu preparats per marxar sols pel camí de la vida, en veieu allò formós, però no coneixeu els perills, ni la maldat del món, no us deixeu enlluernar; viviu i saboregeu pas a pas cada època de la vida. L'any té quatre

estacions i totes ben diferents, però unes i altres tenen coses boniques, però també de dolentes. La vida té diferents èpoques: infància, adolescència, joventut, mitja edat i vellesa. A totes hi descobrireu boniques experiències però també desil·lusions i desenganys, no tot és de color de rosa, no tothom és sincer. Tingueu esment, no volgueu aixecar el vol massa aviat, no esteu preparats; si ho feu us pot passar el mateix que aquell aucellet que ahir jo mateixa vaig trobar al jardí i que quasi tots heu trobat alguna vegada: espaordit, tremolós, que ha deixat massa aviat el niu, ha sigut atrevit i les ales eren febles per sostenir-lo i cau a mans d'un infant que inconscientment li serveix de juguina. Li lliga un fil a la pota i el fa saltar; no comprèn que aquell animalet sofreix, i n'hi ha d'altres que ningú no els recull i acaben cruspits per algun gat.

Per caminar sols per la vida cal tenir experiència i haver escoltat bons consells. Si voleu volar massa aviat i voleu saborejar plaers i experiències quan encara no és hora fracassareu, i ni tan sols haureu conegut allò que de formós té la joventut, sense preocupacions, sense responsabilitats, el món es vostre, però visqueu-lo amb seny i sense perjudicar els altres. No us precipiteu que caureu en el perill i sereu responsables de problemes i us sentireu incapaços de seguir endavant sols, amb el vostre esforç, i seran els pares que vosaltres, sense cap

Les àvies treballant al Taller de Tècniques Artesanals, els dimecres de cada setmana.

mirament vàreu deixar, els qui hauran de preparar-vos el niu i donar-vos de menjar!. Ells us estimen tant!. Però creieu que això està bé?. No fillets, no; no us vull pas cap mal, ni és tota la culpa vostra, però penseu una miqueta i comprovareu que tinc raó.

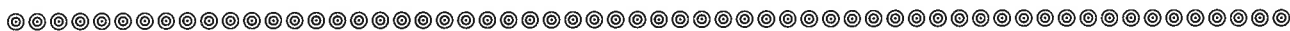
Pugeu els esgraons de la vida d'un a un; tindreu temps de tot, en cada edat podeu fruit de coses formoses, tingueu seny i si us avorriu perquè teniu massa de tot i heu viscut massa depressa, per divertir-vos per favor! no destruiu, penseu entre vosaltres si us agradaria que allò que feu mal fet, altres ho fessin a casa vostra. Ja sé que ho feu sense malícia, però feu molt mal i els que ho fan demostren no tenir intel.ligència ni estimen els seus pares, doncs aquests, igual que jo, tindrem de pagar una part de les vostres destrosses. Demostreu que teniu cultura, que heu tingut bones escoles i grans professors, que aquests són els vostres segons pares i els deveu respecte i agraïment, escolteu-los i doneu testimoni de que la joventut està preparada per ésser

grans homes i dones del demà. Em plauria que em diguéssiu que enguany no tindrem trencadissa de bombetes, ni de bancs, ni d'arbres, joia de la natura i embelliment del poble; actueu com a guardians i vigilant podeu fer molt bé. És l'any de la joventut, feu quelcom de bo, tots us ho agraiem, i si un altre any per aquesta diada podem comprovar que mercès a vosaltres el saldo de pagaments per destruccions ha baixat, jo proposaré, si visc, fer-vos un homenatge que diria molt en favor vostra, i em plauria saber que el meu petit gra de llavor ha fructificat.

Disculpeu el meu atreviment en donar-vos consells, però us fan falta, mediteu i veureu que tinc raó.

Us estima a tots aquesta velleta de 87 anys.

SOLETAT RIDAURA

BALANÇ DE L'ASSOCIACIÓ D'EMPRESARIS D'HOTALERIA

Fa poc més d'un any que es va crear l'Associació d'Hostalers de Sant Hilari i creiem que el balanç d'aquests primers mesos és positiu. Segurament que ha estat l'any en que s'han fet més coses encaminades a aconseguir una promoció de les possibilitats turístiques de les Guilleries, ja que s'han editat nous folletons, adhesius, s'ha distribuït molt material imprès amb motiu de les Jornades Gastronòmiques, s'ha projectat el nom de Sant Hilari en periòdics com «La Vanguardia», participació a la fira que suposa «Rodatur», etc.

En un altre aspecte de coses, potser el més preocupant perquè entra de ple en el camp de la infraestructura turística, s'han obtingut realitats com és l'obertura d'una

FESTA·MAJOR

SLPC. Biblioteca St. Hilari Sacalm.

1358230954

ST. HILARI SACALM · 28-29-30:31 AGOST '86.

ELS AVIS

Un any més. De nou la Festa Major. Desitjo que sigui un dia feliç per a tothom. Com l'any passat, us parlaré del tema Casal. Enguany ell i jo, també volem donar les gràcies a les persones que honren essent-ne socis, a tots els que ens ajuden amb treball, espècies i econòmicament i també als que compren Loteria destinada a les despeses de l'Homenatge a la Velleja. Als que amb el seu ajut callat i desinteressat no recolliren el reintegre de la Loteria de Nadal. Gràcies de tot cor i encara que vosaltres haureu pensat que no era important i que no us perjudicava, per nosaltres ha estat una bona ajuda, tenint en compte que enguany hem tingut moltes despeses en canviar les cadires del cafè, però volem que els Avis estiguin còmodes, ja que entenem que és obligació del Patronat treballar i esforçar-se pel seu benestar; ells necessiten comprensió i amor. Les persones que no estimen els vells i els infants no tenen sentiments, ja que són dues edats que necessitem dels altres i per això demanem el suport de tots. L'ésser vell no és pas massa bonic (desitjo que un jorn ho pogueu comprovar). Llavors veureu les coses d'una altra manera. No hi haurà mai intenció de perjudicar ningú, encara que comprenc que el que beneficia alguns pot perjudicar els altres; és llei de vida, però no oblidem que el que feu avui per nosaltres, demà servirà per a vosaltres i llavors ho veureu d'un altre color. La vida és així, senzilla però també complicada, però amb bona voluntat tot té arranjament.

Crec que ja esteu assabentats que fa dos anys que el Casal organitza l'Homenatge a la Velleja. Porta feina, però val la pena de sacrificar-se perquè segueixi celebrant-se. És una festa simpàtica, humana i curulla d'il·lusions. Enguany hem viscut el 40 aniversari, i aquestes fites només s'aconsegueixen preocupant-se de la Festa i mercès als suports que algunes entitats i algunes persones ens ofereixen. I també les faig arribar a la Parròquia, que ens dedica la Missa, i ens deixa l'Església pel Festival del matí, i a les Corals que actuen com a Homenatge, i als Hostals que també hi col·laboren. El proper any pensem donar un nou caire a l'Homenatge, perquè si tot canvia també és lògic que li donem nova vida.

Algun jorn ja en parlarem, si Déu vol, i tu, i tu i vostè ja ens ajudareu ¿Veritat que sí? Jo crec que poquet a poquet comprendrem que és millor treballar units, sense enveges, amb més amor, i repartir la tasca.

Jo puc dir-vos que no m'agraden les residències. Sortós del que pot morir a la seva llar, a l'entorn dels que ell estima, però de la manera que camina el món, crec que no ens en podrem desfer i gràcies que hi siguin. Creiem que seria aventatjós tenir-ne una al poble. No li donariem pas el nom de Residència, seria un nom més familiar. Per això es necessita un terreny i millor que estigués emplaçat vora del Casal, per tal que la persona que es vegi obligada a viure-hi se senti més acompanyada. Algú pensarà que es podria utilitzar el jardí, però aquest és públic, i els Ajuntaments tampoc no poden realitzar ni disposar a la seva manera perquè tenen unes lleis per complir, i nosaltres fem el cec per així carregar les culpes a qui ens sembli i a qui menys se les mereix. I atenció, que això no està bé! Jo estimó el meu poble i us vull a tots i em plauria deixar-vos un record, perquè després de morir jo visqués entre vosaltres. Joestic disposada a deixar uns metres de terreny, però són quelcom llunyans, però que es podrien permutar amb altres, o bé que el seu valor fos destinat a construir aquesta llar, que acolliria a les persones que ho necessitessim.

Encara voldria dir-vos quelcom més. Com sabeu sóc velleta, a qualsevol hora puc emprendre el viatge sense retorn, així que deixeu-me parlar. Aquest hivern un grup d'homes que estimen el poble i estan dotats de bona voluntat, varen introduir una nova festa: la dels millors hilariencs de l'any. Crec que queda bé si el poble l'accepta, però em va sorprendre una cosa i és que semblà que el poble no hi va pas contribuir massa; hi manca companyerisme.

És bo que hi poseu més amor i entusiasme a les Festes del poble, perquè aquestes el fan més gran. Jo amb sorpresa vaig rebre la nova de què el meu nom estava inscrit dintre del grup dels elegits, i fins avui no havia trobat l'ocasió per agrair i donar «gràcies» a totes les persones que varen prendre part a la votació. Sé que varen ésser uns vots espontanis i sincers i amb el vostre comportament em sento obligada a treballar més, si Déu em dona forces. Però creieu que si faig quelcom a favor del Casal dels vells, procuro que hi hagi amistat, perquè és la meva manera de sentir i mai aniré a la recerca de premis o distincions. Sempre he estat senzilla. També agraeixo i dono gràcies al nostre Magnífic Ajuntament i senyors organitzadors per obsequiar-me amb un ramell de flors i una bonica placa. Va emocionar-me i la vaig acceptar com una prova de respecte i afecte envers una velleta del Casal. La placa, quan jo falti, hi restarà com a record d'aquest jorn.

Seguiré el camí emprès; és fatigós, ho sé, i Déu us protegirà i sols puc repetir gràcies a tots, sou formidables, i abans d'acomiar-me i en ser Festa Major, unim les mans, fem la sardana i cridem ben alt: Visqui a Sant Hilari, Visqui la pau!

Una abraçada d'aquesta velleta i com que desgraciadament estic sola i no tinc néts, deixeu-me ésser àvia de tots.

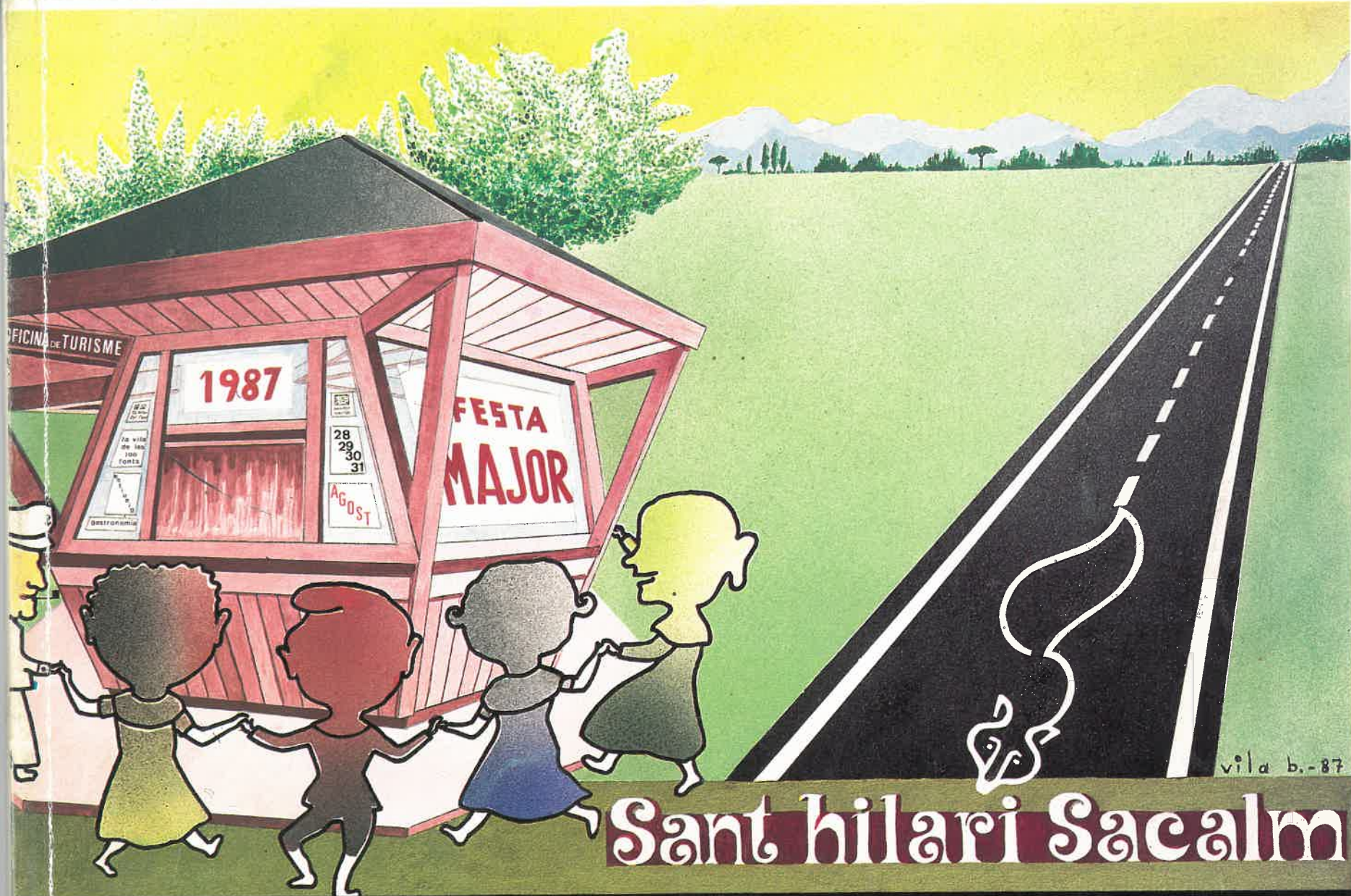
SOLETAT RIDAURA

CANT A LA NATURA

*On vas, tan corrent, encisadora joventut?
Què cerques en aquest demà que et costa tant trobar?
Més plaers, més il·lusions...?
Sí, perquè res et satisfà.*

*Atansa't vora nostra
i els avis que estan ací,
moltes coses et podran dir.
Els et diran que feliços han viscut,
escoltant el cant dels ocells,
i els quadres més bonics els han vistos ells.*

*Els han vist quan a la primavera,
els arbres de nou s'han vestit,
les ginestes han florit
i els camps de margarides estan atapeïts.
Els han vist la gran meravella
de la sortida i posta de sol
Ho has vist tu?
No! I per això no saps el que és bonic:
Anem i caminarem,
i així a la muntanya arribarem.
Què és el que veus?
Contempla i extasiat amb aquesta meravella
que la natura t'ofereix.
Escolta el cant dels ocells
i la remor dels arbres que mou el vent.
Satura't d'aquests perfums,
de farigoles, pins i romanins,
i dessota aquest cel blau
contempla aquestes valls
verdes i florides, que no necessiten jardiners
perquè les ha creades Déu.
Això és vida, il·lusió i somni d'amor,
perquè amor i vida
és el que Déu ha creat per a tu.
No correu tant, ja arribareu,
i no us allunyeu de nosaltres
que molt us podem ensenyar.
No sabem matemàtiques, no,
però sabem coses millors,
i si és cert que voleu estimar-nos,
donem-nos les mans i junts caminarem,
i de quan en quan,
entretingueu-vos en pensar...
avui ells són vells...
i demà vosaltres també ho sereu.*

Sant hilari Sacalm

28, 29, 30 i 31 d'Agost

HOMENATGE A LA VELLESA • RESIDÈNCIA I CASAL

Bona Festa!. No sóc escriptora ni tampoc no em presento com a tal, tan sols me fa feliç mantenir una xerrada amb vosaltres i amb un llogatge senzill perquè tots m'entengueu. el temps ens envelleix i els fets i festes es repeteixen i avui parlarem de l'Homenatge a la Vellesa. Són quaranta-un any que es ve celebrant; abans hauria estat un ajut a la Vellesa. Els avis vivien amb més necessitat que ara nosaltres, assistien a la Festa per saborejar un bon dinar (doncs no menjaven pas massa bé) i recollir aquell sobre miraculós per els que no disposaven d'una sola pesseta. Avui celebrem un gran Homenatge a la Vellesa en compensació dels temps difícils que visquérem; avui, els avis amb unes lleis nobles i humanitàries i d'ajut, fruïm d'una vida tranquil·la, no ens manca un duro, però no oblideu que els diners no fan la felicitat completa; necessitem comprensió, respecte i amor. Enguany per donar més vida i adherir més gent a l'Homenatge acordarem parlar amb els Srs. Professors de totes les Escoles a fi que alguns dels alumnes de l'E.G.B. fessin un treball en vers o en prosa dedicat als Avis. Així es va fer; una vegada escollits els millors, uns jorns abans de la Festa, un Jurat que ells mateixos varen nomenar, reunits en el Casal i en presència d'uns nens i nenes i part del Patronat es llegiren i es varen elegir els guanyadors. A nosaltres ens hauria fet molt feliç premiar-los a tots, però ja se sap que sempre hi ha uns primers. No defalliu, un altre any ho repetirem. Els guanyadors seran uns altres i hi destinarem més premis. A més de donar-vos mercès per la vostra col·laboració, doncs tots els treballs eren dignes de lloança, us dic que sou molt aixerrits i molt macos. Seguiu estimant a la Vellesa, que nosaltres també us volem. Que el dia de demà sigueu homes i dones de pau.

La festa, enguany ha estat més significativa, hem aplaudit i donat relleu a 11 persones que han complert els 90 anys. D'ells tan sols quatre assistiren a la Festa, els restants es sentien febles. El més vell del poble és en Jaume Fàbrega Arola amb 95 anys, i el segueix Vicenta Camarero amb 94; tant els que assistiren a la Festa com els que restaren a casa foren obsequiats. Felicitats Avis! Què un altre any ho pogueu repetir amb salut i joia... Seguim la Festa... Uns jorns abans d'arribar-hi ens preparam amb il·lusió. El 24 de juny ens concentrem al Casal amb les Autoritats i ens dirigim a l'Església. La Misa és solemne i els Avis hi prenen part. Finalitzada es lliuraren els premis als guanyadors del Concurs Literari i es llegiren les poesies. Les Corals ens obsequiaren amb les seves melodioses veus. Mercès als Srs. Directores i Cantaires. Al dinar hi assistiren 164 persones. El menjador amb la presència i respecte dels avis i vistosa i alegre joventut resultava encisador i digne d'admiració. El menjar fou gustós i abundant. Tampoc no hi mancà un gran pastís, amb les espelmes que els avis de 90 anys apagaren amb un buf, enmig d'aplaudiments. També dir-vos que en tots els actes a més d'ésser presidits per les Autoritats locals i Eclesiàstiques i altres personalitats varem gaudir de la presència del Sr. N'Alfons Moré, cap dels Serveis d'Assistència Social de la Diputació de Girona, acompanyat de la seva

L
distingida muller. Ell ens va parlar de la Residència, paraula màgica que comença a brollar dels nostres llavis com l'aigua brolla de la font. Això vol dir que entre ell i el nostre Alcalde Sr. Rosell hi ha hagut contacte i han parlat. El camí comença a obrir-se, però aquesta obra que el poble demana és diferent de les moltes i importants que s'han realitzat. Aquesta no ha d'ésser preocupació d'onze persones (Ajuntament); hem d'ésser tots units sense colors ni diferències socials. Hi hem de treballar amb amor i sentir-la nostra, sense envejes i qui més pugui que més faci. Si la vareta màgica que posseeix el nostre batlle no li falla, ja que amb ella obre camins i portes, la farem —sí, sí, la farem, però ell necessita tot el nostre esforç i suport, donem-li. Mercès Sr. Morer, amb les seves paraules ha nascut al nostre cor una il·lusió, una esperança, li devem molt, sabem com ens ha ajudat, però encara necessitem més i esperem que no ens defraudarà. També les gràcies les fem arribar al nostre Sr. Batlle, perquè ell és el primer puntal, perquè junt amb els regidors és, i ha d'ésser el capdavanter de la direcció i preocupació de totes les obres. Ell igual que nosaltres es humà. Alguna vegada en prendre una determinació pot equivocar-se, però... Qui de nosaltres amb els petits afers de cada jorn no s'ha equivocat, una, dues i tres vegades també? Siguem comprensius i generosos, i en lloc de criticar ajudem que tots hi sortirem guanyant. Avui en dia és difícil fer-ho be per a tothom; hi ha moltes dificultats i per això aquell savi va dir "*amb entrebancs i ensopegades, aprenem a fer camí*", si és així aprenem-ne tots i ensopegarem el menys possible.

Diguem-li: Benvingut! Sort i bon encert, que crec que ho necessitarà. També donem la benvinguda als regidors que formen el nou Ajuntament. Felicitats.

El Casal marxa bé; és un lloc de diversió i d'acolliment. Protegim-lo tots perquè és nostre.

Abans de fer la cloenda de la meua zerrada, dir que agraïm la col·laboració de la Caixa de Pensions, la de la Caixa de la Diputació Provincial, Bancs, Font Vella, Parròquia, Srs. Professors organitzadors del Concurs Literari, alguns comerços i totes les persones que moralment o bé materialment ens donen el seu suport. Per a tothom felicitats i Bona Festa, els desitja ja aquesta velleta que encara que viu sola, se sent acompanyada amb la vostra amistat. Gràcies i per vosaltres tot l'afecte de la

Soletat Ridaura

UN CAPVESPRE VORA AL FOC

Era un crepuscle de tardor,
el fred ja apretava
i la flama del foc
perugament il·luminava
la seva feixuga cara.
L'avi sempre solia
passar així el capvespre
i prop d'ell jo sentia
que aquell cos cansat
era un tresor, un enigma
i jo només volia
passar el vespre al seu costat.
— Avi! Tu saps moltes coses,
tu has viscut molts anys,
digue'm tu t'adones
quin és l'anel més gran,
allò que cerquem home i dona,
allò que volem amb afany?
L'avi pensa i em mira
s'adona que mes ulls ignorants
no comprenen la vida
no entenen els més grans!
— No t'ensenyaren els llibres
ni totes les seves lliçons
el que cadascú cerca a la vida,
el que s'anhela de debó;
per uns, és l'arrogància
de "viure" d'allò més bé,
però quina ignorància:
no fa feliç el diner!
Hi ha qui ambició cerca
fama i poder
però només troba, nena,
el que tu has de voler!
— i què és, avi estimat,
el que jo he d'esperar,
el que jo he de voler
per viure de veritat?
— Tu no has d'ésser, filleta,
com la fulla que vola
cap on bufa el vent;
Tu has d'ésser tu, nineta,
i quan et sentis sola
recorda aquest moment:

fes el que pensis,
defensa el que facis,
i passi el que passi
sentiràs el goig i l'encís
de viure tal com ets,
i només així seràs feliç.
I encara que hakis estudiat
com del món el més savi,
no oblidis el que et diu l'avi
sigues tu de veritat!
Afronta cada problema,
estima sincerament,
escolta, però pensa
i actua ben conscientment.
Es ara que entenc
el que l'avi volia dir,
ara que sóc velleta també,
i ja acabo el meu camí.

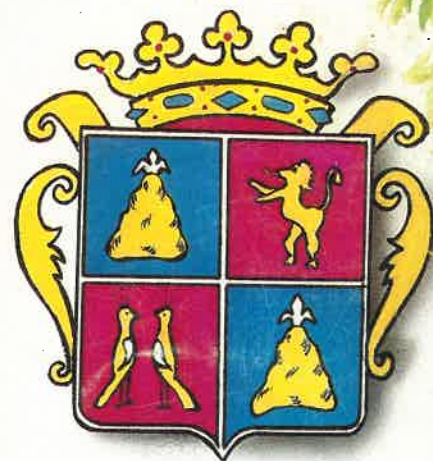
Carme Timoneda i Gallart

Festa Major

Dies: 24-25-26 i

27 d'Agost

1989

MIRA ULTIMAS PAGINAS

NETEVI POBLE

SANT HILARI SACALM

FEM EXAMEN DE CONSCIÈNCIA

Potser seria bo fer examen de consciència... Fem-ho tots junts! A vegades sento que algú diu: "El poble està brut"; ens hem preguntat mai a nosaltres mateixos què és el que fem per a que sigui net? Jo crec que quasi tots tenim bona part de culpa. Costa tan poc tirar el paper o la pell de plàtan a la paperera! — Per què tenim les paperes, eh? Costa tan poc que cadascú escombri la vorera de la seva casa! Si tots ho féssim el poble estaria molt més net, doncs jo crec que no es poden pagar tants escombriaires com per anar a darrera de cada un de nosaltres.

Algú també diu que al nostre poble no hi ha diversions. Us heu preguntat quines teníem nosaltres? Un ball de manubri els diumenges però aleshores tot era pecat i a moltes no ens hi deixaven anar; jugàvem a olles, a corda, a bales, a arrencar cebes, a místric... i a molts jocs sense gastar res ni perjudicar ningú. Bé, tant com això potser no. A vegades, perjudicàvem una mica robant alguna fruita perquè no en teníem d'altra. De juguets tampoc no en posseïem, i ara, pensar els diners que hom hi gasta tot i que els nens s'avorreixen! La nostra nina era un nap; les fulles eren el vestit, la cabeça era el cap o bé una pedra allargada... però trencar llums, bancs, arbres i desinflar rodes, això sí que no ho fèiem; érem temorencs i obedients perquè sabíem que ens castigarien.

Jo crec que ha d'ésser una satisfacció molt minça destruir el que és de tots i que fa falta a tots. L'avi necessita asseure's en aquell banc que tu has destruït... Els teus pares, avis i veïns necessiten l'ombra d'aquell arbre que tu has trencat i també cal pensar que els arbres són un ornament per a la vida. Tampoc no pots oblidar que el que es fa malbé s'ha de tornar a fer o ho hem de pagar nosaltres i també els teus pares. A vegades em resisteixo a creure que sigueu vosaltres, joves, els que cometeu aquests perjudicis, perquè per fer-ho caldria no sentir-se hilariencs ni fills del vostre poble.

També hi ha alguns forasters que després d'una nit de "juerga" fan alguna malifeta a fi de cercar "més diversió" sense pensar en el mal que causen... Ai! Ja ho diu l'adagi: "Seny i jovent no ve al mateix temps"! Penseu, els que sou de fora, que el poble us obre les seves portes, us rep amb els braços oberts i deixa que gaudiu de tot el que tenim.

Hilariencs! Respecteu el nostre poble! Que cadascú de vosaltres sia un guardià. Forasters! Si us plau, veniu a la nostra vila com amics i no com a destructors; junts, farem un poble més gran i més bonic si no destruïm i creem.

Ara us voldria exposar un fet per tal de que tinguessiu cura de no ferir els vostres avis. Set avis del Casal varen

arrenjar la Font de'n Gurb (que jo en dic la Font de l'Avi), varen fer paret per a contenir l'aigua, feren d'enginyers bo i cercant com la font brollaria millor... Cada dia, plens d'il·lusió i amb el material a punt, anaven a treballar per a la font. De retorn, venien entusiasmats. Semblaven infants i cada dia fruien del passeig a la font i, fins i tot, construïren una caseta per aixuplugar els ocells, i els portaven engrunes de pa... Un jorn arribaren desil·lusionats, aclaparats, bo i dient que els havien malmès bona part de la "seva" font i de la caseta. Un avi deia: —Miri si teníem amanyagats els ocells que venien a cercar les engrunes a la meva mà... Jo no els vaig creure, però era bo contemplar-los amb els ulls brillants i plens d'il·lusió que recordaven la "seva" font. Em recordaren la il·lusió dels infants durant la Nit de Reis i recordo, que quan era petita i ens despertàvem, l'un deia que havia sentit el pas dels cavalls, l'altre que havia vist el Rei; era el que desitjàvem i volíem creure que era veritat. El mateix passà a aquell pobre avi. Estava tan enamorat dels ocells i de la natura que creia que era veritat; somni d'infant, somni de vell però somni meravellós.

Quedem molt desanimats quan feu que aquesta il·lusió s'esmuneix. Vull creure que va ser una manca de responsabilitat, de sentiments i sense pensar el mal que faria destruir el que aquells avis amb tant amor havien construït.

Caldria que avis i joves junts ens ajudéssim. Que féssim jardins, que plantéssim arbres... i que deixéssim ben present el nostre pas per aquesta vida per tal que els que vinguessin darrera nostre gaudissin del nostre treball i ens recordessin amb amor. Tots a treballar però no a destruir!

Deixeu-me dir dues paraules més. El Casal marxa bé, precisament aquest hivern passat vàrem tenir sempre les sales plenes de mainada i gent gran per a fer classe i ens plau servir al poble.

Els diumenges s'hi fa ball per a tothom.

Voldria poder-vos parlar de la Residència i haig de dir que els primers passos per aconseguir-la ja estan donats i ara cal esperar i confiar en el treball del nostre benvolgut batlle.

Tot vol el seu temps i hem de tenir esperança. Jo ho desitjo tant... que la vetllo.

Bona festa! Una forta abraçada.

Soledat Ridaura